

toekomst zooals ze tot heden gefaald heeft in de tactiek voor West-Europa, dan zal het proletariaat in dit deel der wereld sterk genoeg moeten zijn om deze moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden.

Hoe Wijnkoop de uitsluiting van de afdeling Enschede in Duitsland voorstelt.

De leden van de C.P. in Holland, de lezers van de Tribune, hebben in De Tribune van 11 Mei of van den 12den kunnen lezen wat de reden zijn van de uitsluiting van Enschede door het bestuur der Partij. Op 9 en 10 Mei werden de reden genoemd van het roeyement Luteraan en Verduin.

In het artikel op de eerste pagina van ons orgaan, wordt daar iets over gezegd. Om niet in herhaling te vervallen, wijzen wij er met nadruk op dat in het betoog, geteekend door J. C. Ceton namens het P. B. geen woord staat van hetgeen Wijnkoop geschreven heeft in „Die Rote Fahne“ van den 5den Juni, ochtendblad, orgaan der V.K.P.D. te Berlijn.

Op deze omstandigheid wijzen wij onmiddellijk. Of het P. B. wist toen wat Wijnkoop op den 1sten Juni schreef, en dan zou het dat wel hebben medegedeeld, of Wijnkoop alleen wist het en liet zijn medebestuurders onkundig van de wetenschap door hem in het orgaan der V. K. P. D. te Berlijn zoo schitterend aan den dag gebracht. Het komt ons daarom zeer onwaarschijnlijk voor dat Wijnkoop het bij het rechte eind heeft.

Er zijn dus twee lezingen van het P. B. Een van de hand van Ceton, goedgekeurd door het Bestuur, en toen Ceton uitstedeig was, een andere lezing, ook namens het P. B. van de hand van Wijnkoop.

Wij laten nu hieronder de lezing van Wijnkoop vertaald volgen:

Amsterdam, 1 Juni 1921.

Aan de redactie „Der Roten Fahne“

In de Kommunistische Arbeiterzeitung No. 190 lees ik in een artikel: Het 3e congres der communistische internationale het volgende:

„In Holland werden onlangs de links communisten uitgesloten door de partij, omdat zij de beginselen der K.A.P.D. voorstaan. Handelt het P.B. der partij in Holland uit eigen initiatief en eigen machtsvolkomenheid, zonder bepaalde instructies uit Moskou? Het is moeilijk te geloovent.“

De feiten zijn:

In Enschede, in de nabijheid der Duitse grens, zijn eenige personen onder intellectuele leiding van een provocateur der veiligheids politie (Sipo-provocateur) die zich in onze rijen heeft weten te dringen uit de partij getreden, gedurende een vergadering, waarop het P.B. met de afdeling over organisatorische kwestie's kwam spreken, een bespreking die de provocateur met zijn trawanten natuurlijk trachtte te verhinderen.

Dus is hier niemand uitgesloten. Uitgesloten werden echter twee personen, die ofschoon gewaarschuwd, met den provocateur tegen den communistische partij in Enschede publiek optraden. De K.A.P.D. zal moeten toestemmen, dat een dergelijk gezelschap, niets met hare beginselen te maken heeft.

Met Kamer. Groet,
in naam van het P.B. der C.P.
(w.g.) WIJNKOOP.

Elkeen die de lezing van Ceton van de uitsluiting van Enschede gevolgd heeft op den datum door ons genoemd, zal direct moeten toestemmen dat met geen woord wordt gerept van „de feiten“ die Wijnkoop noemt.

Hoe komen deze twee lezingen van een en hetzelfde bestuur in de wereld?

Zit Wijnkoop te zweten, begrijpt hij dat het roeyement Enschede een internationale zaak wordt?

Tracht hij daarom door een stouten greep de zaak anders voor te stellen dan Ceton?

Probeert Wijnkoop zich te redden uit de blamage door een ietwat gewijzigde voorstelling?

Waarom — en deze omstandigheid werpt een eigenaardig licht op „de feiten“ van Wijnkoop — deelt men niet mee in „de Tribune“ wat in „Die Rote Fahne“ van Berlijn door den Voorzitter van de partij, Wijnkoop is geschreven?

Zit er soms den luchtje aan „de feiten“ van Wijnkoop?

Is dit toch een te sterk stuk voor de subalternen van het opperhoofd Wijnkoop, om het zoo maar voor te zetten aan de lezers?

Er zijn dus twee waarheden één voor lezers van „de Tribune“ en één voor export naar Duitsland, bestemd voor „Die Rote Fahne“ te Berlijn, in de hoop dat Moskou wel zal gewaar worden wat Wijnkoop schrijft over de uitsluiting van Enschede. Wat een reine atmosfeer in de partij, wat een zuiverheid! Reeds op grond van hetgeen wij in het licht hebben gesteld, missen wij fiducia in de tweede, verbeterde lezing van Wijnkoop.

Wat was eenvoudiger geweest dan aan de Afdeling Enschede den kerel aan te wijzen reeds lang te voren, die door Wijnkoop wordt genoemd „een Sipo-provocateur“?

De bewijzen had hij immers, anders had Wijnkoop het niet geschreven in „Die Rote Fahne“ van 5 Juni? Te veronderstellen dat Wijnkoop in staat zou zijn, de vuilste leugens rond te strooien, omdat hij het gezag in handen wil houden, is immers te gek om los te loopen.

Waarom deed Wijnkoop reeds lang voor dat er een motie in Enschede was aangenomen, geen mededeeling wie de provocateur was en met bewijzen?

Merkwaardig, Wijnkoop ontdekt eerst een provocateur als er een motie wordt aangenomen voor vertegenwoordiging van links-communisten te Moskou.

Zoo gaat het steeds met groote ontdekkingen, het toeval speelt hierbij een groote rol!

In elk geval is het een felle beschuldiging van Wijnkoop aan Wijnkoop, niet eerder aan Enschede den kerel te hebben aangewezen. Wegens schandelijk plichtsverzuim moet Wijnkoop van alle posten worden ontheven en van het lidmaatschap vervallen verklaard.

Er is echter nog een kleinigheid die niet van alle belang ontbloomt is, die wij nog even moeten aanstippen.

Waarom noemt Wijnkoop geen namen of een naam?

Is dit opzet? Wij vragen maar zoo?

Reeds het feit dat hij geen namen of een naam noemt, en met insinuaties werkt, is niet zonder ernstige bedenkingen. Stel dat we van reening waren, Wijnkoop is een spion, zou-

den we dan zoo in het algemeen mogen schrijven, „de C. P. staat onder intellectuele leiding van een Sipo-provocateur en zijn trawanten?“

Wij gelooven niet dat een onbedorven partijgenoot deze vraag bevestigend zal beantwoorden.

Neen! men zou ons direct sommeren namen te noemen, en terecht!

Wij zijn er van overtuigd, als wij het hierbij lieten, wij slechts ten halve onze plicht hadden gedaan.

Wij zijn echter van den beginne af, toen ons klein blad verscheen, besloten, onzen plicht geheel te doen, ongeacht wat men doet of laat tegen ons.

Wij weten ook dat Wijnkoop en zijn helpers een harde politieke huid hebben.

Het is daarom het beste mede te deelen in het publiek, wat wij sinds eenige dagen vernomen hebben.

Mondeling deelt Wijnkoop mede:

1. G. J. Geers, Doctor in de letteren, woonachtig te Enschede, met de andere 40 leden geroyeerd, is een spion.

2. Wijnkoop is voor Geers gewaarschuwd toen hij nog in Spanje was.

3. Geers tracht de internationale verbanden in handen te krijgen en is daar reeds ten deele in geslaagd.

4. Geers staat (of stond) in verbinding met de Burgerwacht te Delft, zijn geboorteplaats.

Deze mededeelingen van Wijnkoop zijn precies dunkt ons. Wie beschuldigd, moet volgens den goeden regel, bewijzen.

Wij sommeren daarom in het openbaar aan Wijnkoop te bewijzen wat hij beweert. Als links communisten hebben wij belang bij de waarheid en wenschen die te kennen.

Thans is het woord aan Wijnkoop.

Afgesloten op 10 Juni 1921.

Naschrift.

Wij vestigen even de aandacht op een zinnetje uit het artikel namens het P.B. door Wijnkoop, in „Die Rote Fahne“ te Berlijn gepubliceerd.

Wij doelen op:

„Uitgesloten werden echter twee personen, die ofschoon gewaarschuwd, met den provocateur tegen de communistische partij in Enschede publiek op traden.“

Het is haast onnoodig te betoogen, dat blijkens het verband waarin ze voorkomen dezen woorden, den indruk moet wekken als of h.v. Luteraan gewaarschuwd was tegen een „provocateur der veiligheids politie.“

Dat Wijnkoop liegt blijkt uit onderstaanden brief, afkomstig van het brokje der C.P. (merk Brommert) na het roeyement van 40 leden door het P.B., overgebleven.

Enschede 2-5-21.

W.K.

Namens de afd. Enschede der communistische partij, deel ik U mede, dat door verschillende omstandigheden de cursusvergadering, Vrijdag 6 Mei niet kan doorgaan.

Met partijgroeten,

C. Hardeman, Secr.

„provocateur der veiligheids politie.“

Verduyn, één van de „twee personen“, ontving natuurlijk geen brief. Onze kamerad colporteerde met de brochures van Gorter. Vooraf was dit niet bekend. Overigens spreekt het vanzelf dat colporteren met geschriften van Gorter en spreken over „de taktische stroomingen in de 3e internationale“ niet synoniem is met „optreden tegen de communistische partij.“

Door de toedracht van zaken zoo voor te stellen maakt Wijnkoop zich schuldig aan grove misleiding.

De conferentie der links-communisten.

Niemand heeft toegang op de a.s. conferentie zonder voorafgaande schriftelijke aanmelding.

Het bericht waar en wanneer de conferentie plaats heeft, is tevens het toegangsbewijs.

Dit toegangsbewijs is strikt persoonlijk.

Geen toegang zonder bericht van uitnodiging.

Verantwoording steun.

Ontvangen: f 25.— van J. te Z.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie: A. & E. KORPER en
B. LUTERAAN.
Redactie-Adres:
B. LUTERAAN, Postbus 130, Amsterdam

2de Jaargang, 1921.
No. 7.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.25
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Het Congres te Moskou.

De vrees die wij reeds lang hebben gekoesterd dat de derde internationale in een o.f. verkeerden koers zou sterven, is tot ons leedwezen ten volle gerechtvaardigd geworden.

In plaats van een burecht der proletarische oppositie in de communistische beweging, is Moskou een vesting der leiders geworden, die met burgerlijk democratische methoden, het communisme zullen proberen te verwezenlijken.

Wij doelen hier op de voorschriften en gebruiksaanwijzingen die in den vorm van stellingen, op Midden- en West-Europa, moeten worden toegepast.

Hier vloeien twee stroomen van boven in in één rivier naar omlaag. Eerst komen de behoeften van Rusland als staat. Rusland redt zich door compromissen met de kapitalistische staten.

Men kan dit goed of minder goed achten. Aan de feiten doet dat echter niets af.

In het handelsverdrag van Rusland met Engeland worden b.v. de gebieden afgepaald, die de verdragsluitende partijen wederzijds moeten eerbiedigen.

Radek heeft dit verdrag een imperialistische overeenkomst genoemd.

Verder heeft men de gebieden der groote mogendheden in Rusland, afgestaan als concessies. Lenin zegt ervan dat de kapitalisten deze gebieden tot economische ontwikkeling brengen ten voordeele van Sowjet-Rusland, Rusland zelf kan op het moment dit werk niet doen.

Engeland en de Vereenigde Staten gebruiken Rusland min of meer als een koloniaal land. De Russische staat wordt door hen beschouwd als een motor, waardoor de productie in eigen land mee opgang wordt gebracht.

De binnenlandsche behoeften van Rusland eischen dringend voorziening. Na de overwinning op Wrangel is de Russische boer voor het product van zijn eigen grond, waren gaan eischen.

De fabrieksarbeider kreeg geen voedsel dan tegen reële ruil van goederen, waaraan de boer behoefte heeft.

Deze waren moesten van buitenaf komen. De kapitalische staten waren alleen in staat deze te leveren.

Deze toestand is nog aanmerkelijk verscherp, door den honger als gevolg van slechten oogst door de droogte in bepaalde gebieden.

De slechte economische toestand van Rusland heeft veel invloed op de tactiek van de derde. Rusland heeft compromissen noodig zoolang het alleen staat.

Rusland roept thans door zijn buitenland-sche vertegenwoordigers alle arbeiders-internationalen op, tot hulp der voorziening in den huidige nood. Burgerlijke organisaties binnen en buiten Rusland, doen liefdedwerk voor Rusland.

Men moet wel een totaal onkritisch bewonderaar zijn om te gelooven, dat de Russische leiders met den toestand in Rusland geen rekening houden, bij de bepaling van wat goed is voor de proletariërs in het Westen.

Op het congres van de derde lieten de Russische leiders hun eigen politiek, zooals die in Rusland wordt gepracticeerd, goedkeuren. De behoeften der Russische natie, die in meerderheid gevormd wordt door de boeren, geeft den doorslag in den staat.

De partij der Bolsjewiki als partij van het proletariaat die de macht van den staat in handen heeft, zweeft niet in de lucht evenmin als welke andere staatsmacht.

De staatsmacht der communisten in Rusland wortelt voor het grootste deel in de boeren, die door de revolutie grond in bezit kregen; voor het kleinste deel in de arbeiders der industrie.

Wie de sterkste is a.s. het puntje bij het paaltje komt is niet moeilijk te beantwoorden.

Onze grondstelling, de positie van Rusland weegt bij de vaststelling der wereldtactiek hebben wij reeds eerder in het licht gesteld, op een moment toen andere communisten nog niet voor den dag kwamen met zulke meeningen.

In Mei en Juli 1920 werd in dit kleine blad reeds in hoofdzaak deze loop van zaken met betrekking tot Rusland, aangetoond.

Reeds vooraf hebben wij deze ontwikkeling signaleerd.

De bepaling van de tactiek der derde wordt tevens door een anderen stroom gevoerd. De leiders van West- en Midden-Europa van de zich noemende communistische partijen, zien den koers van Rusland niet dan met welgevallen.

De oude tactiek van de tweede, bezetting van de zetels in het parlement, leider van de vakbeweging worden, wordt gehandhaafd.

De leiders worden verdienstelijk. De vraag is voor Moskou, hoeveel heb je achter je als leider. Vertegenwoordigers van „massa partijen“ kunnen een potje breken, als ze maar niet uit de school klappen. De leiders krijgen veel gewicht, ze worden steeds gewichtiger. Friesland, een der leiders van de Berlijnsche V.K.P.D. zei in het openbaar dat het vooraf aankwam op revolutionaire leiders, van de de massa komt dat er minder op aan! En dat was nu een links staand V.K.P.D.-man.

De leiders plegen dan ook geen verzet tegen den koers van Rusland. Deze koers was op het laatste congres een *gaan naar rechts*, meer dan ooit tevoren het geval was.

Zelfs links der V.K.P.D. werd vergeleken met een richting in Rusland, links hoort volgens Lenin in de gevangenis!

De brave heeren der V.K.P.D. werden wat hun linkervleugel betreft, diep gehoord door Lenin.

Clara Zetkin heeft dan ook volkomen gelijk als ze in de krant van de V.K.P.D. de besluiten van Moskou ten gunste van haar richting uitlegt.

De honderden afgevaardigden nog volkomen bevangen door de ideologie van de burgerlijke democratie van de tweede internationale, hebben niet het minste belang bij een andere tactiek.

Wat ze waard zijn deze leiders bleek uit het vooraf beraamde plan van de Executieve der K.A.P.D. uit te sluiten, na naar het woord voeren nauwelijks of niet mogelijk te hebben gemaakt. De bureaucratische brutaliteit van Radek tegen de K.A.P.D. vond volstrekt geen verzet bij de afgevaardigden. Roland Holst en een paar landgenooten gaven een schriftelijk protest aan het bureau tegen deze practijk.

Dat is alles. De K.A.P.D. moet zich oplossen in de V.K.P.D. Voor de rest geen praatjes, marsch.

De heeren afgevaardigden hadden volstrekt geen noties waarom het eigenlijk ging.

Nog de rede van Trotsky met zijn mechanische opvattingen, nog het oordeel over de Maart-gebeurtenissen in Duitsland, het afslaan van de offensief-theorie, het lijmen van de bende van Smeral in Tsjecho-Slowakije, het neertrappen van de jongere Fransen, geven de minste hoop of reden, tenzij men moedwillig blind is, voor een partij als de K.A.P.D. en hare geestverwanten buiten Duitsland, tot een langerver blijf in de derde.

Het oordeel is geveld door daden, niet bedreven door de K.A.P.D. maar door de derde op het congres te Moskou, door uitdrukkelijk deze richting buiten te werpen.

Wij hebben in de eerste plaats te maken met daden en niet met vergoelijkende beschouwingen en valsche praatjes over discipline. De richting van de derde is hiermee duidelijk gemarkeerd.

In een onderhoud zei Lenin tegen de afgevaardigden der K.A.P.D. „dat Levy in zijn houding tegenover de Maart-actie wat de zaak aangaat, volkomen gelijk heeft, maar een disciplinebreuk heeft begaan, die men niet kan laten passeeren.“

De kwestie waarom het gaat staat nu wel in het volle licht.

Levy heeft gelijk en de K. A. P. D. is buiten de deur gezet!

Leder kan thans wel inzien dat het opportunisme heeft gezegevierd. Op den grondslag van de taktiek der derde, voornamelijk uitgestippeld door de Russische leiders, is een betere taktiek niet te verwachten.

De praktijk heeft uitgewezen dat een andere taktiek van hen niet te wachten is.

Gegeven het uitgangspunt: vakbeweging en parlement, kon de uitslag voor Midden- en West-Europa geen andere zijn in dit tijdvak van wereldcrisis, in de landen waar een ontwikkelde, wel georganiseerde bourgeoisie bestaat, die reeds eeuwen de klassen die onder haar staan geheel heeft gedrenkt met burgerlijke ideeën.

Vakbeweging en parlement, de organen der burgerlijke democratie behoren bij een opkomend kapitalisme als het proletariaat door een compromis iets kan bereiken.

Een compromis stelt steeds voorop dat de burgerlijke klasse gespleten is, in groepen met belangen tegenstellingen.

Van die omstandigheid maakte het proletariaat dan gebruik door middel van bekwaame leiders om daaruit voordeel te slaan voor bepaalde groepen van arbeiders.

In het geschrift „de kinderziekte” van Lenin is deze gedachte dan ook geheel uitgewerkt. Lloyd George wordt gesteld tegen Churchill.

Deze taktiek is thans geheel onmogelijk. Wordt ze toch in praktijk gebracht dan komt men tot het verraad en de corruptie van Levy, van Brandier en de V. K. P. D.

Dat is juist het bankroet van de derde internationale dat ze zulke praktijken moet aanvaarden als vrucht van eigen taktiek.

Zou Levy niet uit de school hebben geklapt hij zou nog lid zijn van de V. K. P. D. Zijn taktiek heerscht, zij is de taktiek!

De praktijk van de derde voert thans in Europa en Amerika niet tot de revolutie.

Het „revolutionair” parlementarisme.

In den zomer was in de kamer aan de orde het ontwerp wet, betreffende de aard-olievelden in Djambi.

Marx schreef eens dat de geschiedenis van de Nederlandsche Koloniale politiek een niet te overtreffen voorbeeld biedt van verraad, moord en omkooprij. De kapitalisten van Nederland hebben dit gebied op Sumatra gewonnen door een gruwelijken veldtocht, waarin het „spaar vrouw nog kind” aan de orde was van den dag.

Dit moordbedrijf draagt of begint thans vruchten te dragen. Vruchten voor het kapitaal.

Het was reeds voor de „pacificatie” bekend dat op Djambi petroleum aanwezig was.

Het ging er juist om de inlandsche bevolking het land afhandig te maken. De wetenschap in dienst van het kapitaal, de koloniale troepen, de samenwerking van alle deze takken van dienst van het Nederlandsche kapitaal waren de voorwaarden om de terreinen in handen te krijgen.

De beëindiging van den Atjehoorlog, de

pacificatie van Sumatra heeft aan de Nederlandsche bourgeoisie geen windeieren gelegd.

Waarom gaat het? In de „Economisch Statistische berichten” kan men lezen in het nummer van Juni, een artikel waarin gezegd wordt:

„Het terrein, dat in Djambi aan de Bataafsche ter bewerking is uitgegeven, beslaat een oppervlakte van 1.700.000 H.A. terwijl alle thans in Indië door haar geëxploiteerde concessie-terreinen te zamen eene oppervlakte bezitten van 517.000 H.A. Het Djambiterrein is derhalve driemaal grooter dan deze, welke blijkens de gegevens der uitvoerstatistiek ruim 200 miljoen gulden moeten hebben opgebracht. Welk bedrag aan winst daarin stak is onbekend, maar dat zij eenige tientallen miljoenen moet hebben beloopen, dat staat toch wel vast”.

De Nederlandsche regeering heeft — dat spreekt van zelf — „eigen volk” bevoordeeld. Een trust waarin mede het Engelsche kapitaal sterk den toon aangeeft, verzwagerd met Nederlandsch kapitaal, kreeg de concessie-terreinen.

Van welken omvang die terreinen zijn vindt men5 zeer juist weergegeven in het citaat, afkomstig uit het artikel van den heer G. P. J. Caspersz, uit genoemd blad, hierboven afgedrukt.

Bij het belang wat de aardolie thans gekregen heeft voor industrie, verkeer en de oorlogsmarine, in het huidige tijdperk van imperialistische wereldontwikkeling, spreekt het van zelf dat Djambiolie een begeerlijk goed wordt voor degenen die nog geen deel hadden aan dezen buit.

Amerika wou ook graag een stuk. Wel zijn de Vereenigde Staten best voorzien van olie, maar de behoeften stijgen steeds.

Amerika produceerde petroleum in tonnen:

1913	1914	1917	1918
33.132.295	35.436.773	44.127.790	46.179.183

Nederlandsch Indië produceerde in tonnen:

1913	1914	1917	1918
1.534.223	1.634.403	1.763.391	1.800.000

Als producent valt Ned-Indië in het niet, vergeleken bij de Vereenigde Staten.

De Unie trachtte evenwel de regeering in den Haag aan het verstand te brengen dat zij wel een beetje van de „aardolie” wou profiteren of althans de beschikking er over houden.

De regeering der Vereenigde Staten, de zekasteleines van de groote trusts, zoo ook van de petroleumtrust, vond geen gehoor bij onze regeering.

Natuurlijk niet. Het hemd is nader als de rok. Het parlement, het vijgeblad van het imperialisme, liet zij onkundig van de diplomatieke briefwisseling gevoerd met de Unie. Groot geschreeuw bij de vrijzinnigen, bij de S. D. A. P. en de parlement-communisten.

Ja, mijnheeren, dat is nu de aard van het beestje. Verbaas u daarover niet. Zoo is het imperialisme.

Zoo is de democratie waarvan gij allen, de dienaren zijt. Zij is vleesch van uw vleesch, bloed van uw bloed.

Doe toch niet zoo verontwaardigd heeren. Jullie spelen zeer goed, maar nog beter speelt de regeering. Het heele spel was reeds gespeeld door het gouvernement in de binnenkamer met onze petroleumkoningen. Toen kwam gij

doen alsof het parlement de regeering wil of kan controleren.

Mis, lieperts. Jullie baantje van controleurs der regeering heeft niets om het lijf. Want de regeerders zijn ook niet groen, om den dood niet.

Jullie democraten wouen daarmee slechts aantoonen hoe noodzakelijk het is, dat jullie daar zitten. Van Wijnkoop tot Marchant, waren boos op de regeering.

Arme onnoozelen, bloedjes. Jullie zetelen allemaal op het Binnenhof juist om dit spel mogelijk te maken.

De regeering heeft dit spektakel juist noodig als het parlement reeds voor *voldongen feiten* staat en daaraan niets veranderen zal, omgekeerd hebben de parlementariërs het voldongen feit noodig, om door interpellaties het nut van hun bestaan als volksvertegenwoordigers te bewijzen.

Regeering en parlement, twee oosterlingen weten wat een bril kost.

Beide instellingen veronderstellen elkaar, leven van geknoei en bedrog.

Zou alleen een regeering bestaan zonder theater, zonder parlement, de onnoozelste arbeider zou zien dat de regeering is een zaak-waarneemster der bezittende klasse die voor geen misdaad terugschrikt om de klasse der bezitters te dienen.

Het is juist de taak der parlementariërs de illusie te wekken in de hoofden van het proletariaat alsof het ook wat te zeggen heeft.

Deze leugen in stand te houden is juist de taak der parlementariërs.

Dit heele spel is weer gespeeld in het parlement van Nederland juist in de Djambizaak. Juist als men de houding der C. P. parlementariërs nagaat blijkt dit duidelijk.

v. Ravesteijn diende een motie in van den volgende inhoud:

„De kamer gehoord de besprekingen over het wetsontwerp tot ontginning van aardolievelden in Nederlandsch-Indië, van oordeel, dat elke ontginning van de in artikel twee van het wetsontwerp opgesomde aardolieterrainen behoort te worden uitgesteld totdat de volkeren van den Indischen Archipel zelfbestuur hebben erlangd, gaat over tot de orde van den dag.

Door deze motie in het parlement te stellen, brengt men de Inlandsche beweging op een dwaalspoor, en niet minder de arbeiders in ons land.

Hier wordt duidelijk in een motie belichaamd door de C. P. dat het parlement, zeggenschap heeft, in dit tijdperk der wereldontwikkeling, over de onderhavige kwestie.

Uit het geheele verloop van de kwestie der Djambiterreinen en alles wat daarmee verband houdt, bleek juist het tegendeel.

Zooewel uit de beraadslagingen in de tweede als in de eerste kamer, treedt dit naar voren S. D. A. P. vrijzinnig democraten en C. P. allen hebben het betoogd.

Colijn, de Graaf en v. Karnebeek en enkele andere heeren hebben deze zaak voor elkaar gebracht met de trust.

Niettegenstaande deze feiten, toch een motie v. Ravesteijn, terwijl de *Engelsch-Nederlandsche petrol-trust* beschikt, en niet het parlement.

De Inlandsche beweging wordt in den waan

gebracht alsof de kamer op het Binnenhof in den Haag iets zou kunnen doen, om den roof te verhinderen van den rijkdom in, op of onder den grond in Indië door het Europeesche kapitaal.

Dat juist de C. P. deze illusie tracht te wekken bij de inlandsche beweging is typisch.

Daarmede wordt de inlandsche beweging geheel bedorven door wat Marx eens heeft genoemd, het parlementair cretenisme. De democratie van het Westen valsch voor te stellen aan de inlandsche beweging, is blijkbaar het voorrecht der officieele Communistische partij, aangesloten bij de derde van Moskou.

Zoo wordt de beweging in Indië vanzelf geleid op het doode spoor van den „Volksraad”, via het parlementarisme van v. Ravesteijn c.s.

Waarom heeft de C. P. fractie de motie door ons weergegeven ingediend? Omdat zij is tegen Staatsexploitatie van de petroleum, gelijk de S. D. A. P. die wil. Exploitatie op die wijze versterkt het imperialisme zegt de C. P.

Een gewoon sterveling zou thans zeggen, dus daaraan doen ze niet mee de heeren der C. P. fractie, in geen enkelen vorm, het versterkt immers het imperialisme.

Deze gevolgtrekking zou echter onjuist zijn. Door den heer Albarda van de S. D. A. P. waren verschillende amendementen ingediend. De wet ingediend door de regeering geeft in art. I de omschrijving dat „eene naamloze vennootschap” wordt opgericht, met door de Regeering aan te wijzen persoon of personen.

Een der amendementen Albarda luidde nu: „Aandeelhouders van die vennootschap kunnen alleen zijn:

- a. Nederlandsch-Indië;
- b. de Staat;
- c. gewesten en gedeelten van gewesten, enz.”

De heer Albarda trachtte dus langs den weg van amendementen vedaan te krijgen, wat hij en de S. D. A. P. wenscht nl. Staatsexploitatie. De leden der C. P. v. Ravesteijn en Wijnkoop, mitsgaders hun kruier, Kruyt, hebben voor dit amendement gestemd! (Zie handelingen Vel 593).

Hiermee wordt aangetoond hoe dubbelzinnig, hoe valsch de parlementariërs der C. P. handelen.

De verdere verradelijke rol die de heeren der C. P. inzake Djambi hebben gespeeld, brengen wij in een volgend artikel aan den dag.

Zelfverweer.

Waarde partijen. Luteraan. In het laatste nummer van „De Roode Vaan” geeft gij, naar aanleiding van wat het P. B. noemt „de rel Dr. Geers”, het woord aan Wijnkoop. Deze zal van de aangeboden gelegenheid om zijn beschuldigingen tegen mij te bewijzen wel geen gebruik maken. In de eerste plaats toch heeft de Tribune-redactie in ’t nummer van 9 Juli (Buiteneditie) verklaard, dat zij „De Roode Vaan” niet leest. (Zij wil zelfs den naam „Roode Vaan” niet noemen, zeker omdat de Nederl. Communisten niet wijzer te maken als ze al zijn). In de tweede plaats kan Wijnkoop niets bewijzen, omdat er niets bestaat van alles wat hij vertelt, noch

de invloed van Geers over de afd. Enschedé, noch diens spionage en relatie met burgerwacht, recherche, enz.

Gij weet, partijgenoot, dat de kwestie Enschedé niets heeft, te maken met personen, behalve dan dat onze afd. niet zal rusten voordat o.a. in Nederland „het leidersdom consequent, op principieele gronden, zal gediscriteerd zijn”, zooals een partijgenoot ver buiten Twente het uitdrukt. Op zichzelf laat het mij als lid der afd. Enschedé, dan ook volmaakt koud wat deze klik van mij vertelt, evenzeer als het mij telkens teleurstelt, als ik merk dat een arbeider zulke laffe praatjes als zoete koek slikt. Juist dan ook voor die goedgeloofige arbeiders, die het misschien vreemd zouden vinden als ze nooit een woord van protest van mijn kant hoorden, zou ik gaarne in „De Roode Vaan” iets zeggen over de geruchten, die Wijnkoop rondstrooit. Laat ik er bij vertellen, dat ik reeds 3 Juni een artikeltje aan „De Tribune” zond om mij te verweren tegen geniepigheden van Brommert in „het arbeidersorgaan”. De redactie plaatste het lekker niet.

Gij verdeelt in No. 6 van „De Roode Vaan” Wijnkoop’s „mededelingen” omtrent mij in 4 punten, inhoudende dat ik een spion ben, voor wien Wijnkoop is gewaarschuwd, toen ik nog in Spanje was, dat ik de internationale verbindingen in handen tracht te krijgen en daar reeds ten deele in geslaagd ben, en dat ik sta (of stond) in verbinding met de Burgerwacht te Delft, mijn geboorteplaats.

Met vage leugens kan men in ’t algemeen niet meer doen dan ze kennen. Slechts één opmerking dus: indien Wijnkoop reeds voor mij gewaarschuwd is, toen ik nog in Spanje was (waar ik zooveel mogelijk het oprichten eener C. P. bevorderde en met succes), dan heeft hij zich tegenover de C. P. en eenige partijen, persoonlijk allerschandelijkst gedragen, door toe te staan, dat de leiders der illegale beweging — of wat het P. B. van de Nederl. C. P. zoo belieft te noemen — zich persoonlijk met mij in verbinding stelden en mij internationale verbindingen in handen speelden. Zonder dat ik daar van mijn kant ook maar één oogenblik op aangestuurd had.

Ook ik, partijen. Luteraan, heb als links Communist belang bij de waarheid. „Wij ontmaskeren”, schrijft Brommert in „De Tribune”, als dat wat het P. B. doet echter ontmaskeren is, dan is de C. P. een troep schaapskoppen. Mij verweren in „De Tribune” mag ik niet, tot niet-communistische kranten neem ik als radicaal-communist mijn toevlucht niet. Ik ben trouwens niets opgewonden. Onze zaak triomfeert toch, ondanks de verblinding van Moskou. Vandaar juist al die kromme sprongen van Wijnkoop.

Met Comm. strijdersgroeten,

GERARD J. GEERS.

Het stuk wat wij hierboven plaatst hebben verleend, geeft ons aanleiding tot de volgende opmerkingen.

De artikelen die tot heden in ons blad verschenen komen voor rekening van de heele redactie. Elk lid van genoemd college weet vooraf welke stukken in het krantje komen, en in welken geest zij geschreven zullen worden.

Het artikel waarvan sprake is in het „zelf-

verweer” van Geers, is van de redactie van „De Roode Vaan”.

Thans iets over de beweringen van Wijnkoop. Zooals blijkt uit het stuk van Geers, weigert de redactie van de Tribune elk verweer. Zonderling gedrag. De redactie van de Tribune insinueert wel, maar geeft geen gelegenheid tot verdediging! Bewijzen doet de redactie van het orgaan der C. P. niemandal.

Zou de redactie werkelijk eenig bewijs of bewijsstuk bezitten, dan kwam het wel in de krant.

Het is een gemeene wijze van handelen, wel iemand in verdenking te brengen, en aan den in verdenking gebrachte persoon niet het woord te verleenen.

Wat betreft het materiaal waarover Wijnkoop c.s. beschikken vernamen wij het volgende:

Op 5 Juni was er een conferentie van de federatie Gelderland-Overijssel in de stad Zutphen uitgeschreven door het P. B. Op deze bijeenkomst werden door Wijnkoop twee brieven vertoond. Ze waren afkomstig uit Delft.

Niemand van de afgevaardenden mocht deze brieven inzien.

Alleen v. Winsum uit Deventer had ze gelezen, hij zei dat het „bewijzen” waren tegen Geers.

Waarom publiceert Wijnkoop genoemde brieven niet in De Tribune?

Men wordt dus veroordeeld in de C. P. op geheime stukken.

Deze stukken of brieven uit Delft, werden door den gare Wijnkoop — in tegenstelling met v. Winsum — „aanwijzingen” genoemd.

Op de Zutphense bijeenkomst zei Wijnkoop nog dat overigens voor zulke zaakjes een commissie van onderzoek bestaat. Een onderzoek waarbij de beschuldigde niet wordt gehoord!

De inkwisitie is weer in eere hersteld. Veroordeeling op geheime stukken, geen verlof tot zelfverweer.

Leve de Justitie van Wijnkoop, v. Ravesteijn consorten!

Wij vragen nog even aandacht voor het feit wat wij zullen noemen. De bijeenkomst te Zutphen was op den 5den Juni, Wijnkoop zei toen o.m. dat de kwestie in onderzoek was.

In No. 6 van het blad heeft men kunnen lezen in het redactioneel artikel, dat het stuk wat Wijnkoop schreef aan „Die Rote Fahne” het orgaan der V. K. P. D. gedateerd was 1 Juni. In dit stuk is voor het eerst sprake van een „sipo provocateur”, een reden om Enschedé uit te sluiten. Wat op 5 Juni nog een voorwerp van onderzoek was op de bijeenkomst te Zutphen, was voor Wijnkoop al uitgemaakt op 1 Juni toen het er om ging, de uitsluiting van Enschedé te motiveren in Duitschland.

In Nederland gold een ander motief, gelijk bleek uit het officieele stuk namens het P. B. openbaar gemaakt, geteekend: J. C. Ceton.

De beschuldiging in dienst te staan van de overheid tegen het proletariaat, is een van de zwaarste, gelijk het doen een van de ergste misdaden is.

Een spion pleegt men van ouds neer te schieten.

Wij links-communisten hebben belang bij de waarheid.

Het moet toch wel het allereerste streven van ieder, maar vooral van een openbaar mensch zijn, dat hij voor het publiek als een flinke en klare, want geheel recht-uite persoonlijkheid staat.

Om al deze redenen sommeeren wij opnieuw aan Wijnkoop om te bewijzen wat hij beweert omtrent Geers.

Een historisch document over het optreden van de C. P. leiding.

ZWOLLE, 13 Juli '21.

W. P.!

De bemoeiingen van het Partijbestuur met zaken, die door de leden zelf behooren te worden geregeld, met name het aanwijzen van een paar bestuursleden, hebben thans onze afdeling in een toestand gebracht waarin we het noodig achten eenige onweerlegbare feiten vast te stellen naar aanleiding waarvan ieder communist met zich zelf heeft uit te maken, wat in deze z'n plicht is.

Ieder partijgenoot heeft dan in de eerste plaats zich af te vragen:

1o. Mogen leden der partij op motieven, die met de waarheid in strijd zijn en op aanwijzing van een persoon worden ontheven van hun lidmaatschap, zonder dat ook maar een enkele informatie naar de werkelijke toedracht der zaak ingewonnen is bij de betrokkenen?

2o. Mogen of kunnen leden van de partij — afgezien van de omstandigheden — door het Partij Bestuur van hun lidmaatschap der C. P. worden ontheven?

Op de huish. verg. onzer afdeling van 30 Juni jl., waar de gewone bezoekers, behalve een enkele uitzondering, aanwezig waren, zijn deze vragen beantwoord geworden en is gebleken, dat alle aanwezigen zich stellen op het standpunt, dat zoowel het benoemen als het afzetten van bestuursleden slechts kan geschieden door de leden der afd. zelf.

Als de leden onzer afdeling zich dat recht uit handen laten nemen door eenige voorstanders der *cadaverdiscipline*, is dit het begin van het prijsgeven der gedachte, de bevestiging van de arbeiders het werk van de arbeiders zelf is.

Wij eischen van ieder, die den naam van communist waard wil zijn, zich te verzetten tegen het van boven af regeren over aangelegenheden die de afdelingsleden zelf hebben te regelen.

In een door onze afd. verzonden circulaire aan afdelingen der C. P., welke „De Tribune” weigerde te plaatsen, is onze onrechtmatige uitzetterij in de Partij kenbaar gemaakt aan alle partijgenooten.

Het besluit der verg. van 30 Juni jl. n.l. dat dit z.g. royement door het P. B. van 6 onzer leden niet kan worden geaccepteerd, moeten alle partijgenooten in Nederland, evenals die onzer afdeling, onderschrijven. Wij vragen ons af, hoe het mogelijk is, dat eenige personen zich opwerpen als „leiders” eener afd. op gezag van 't P. B., terwijl er nog menschen worden gevonden — zij het dan een zeer kleine minderheid — die zich zoo iets laten welgevalen.

Met het dreigement, dat de leden hun lidmaatschap der C. P. zullen verliezen indien zij den moed mochten bezitten zich niet onvoorwaardelijk aan „de nieuwe leiding”, die zij zelf nog niet eens gekozen hebben, te onderwerpen, denken de ondertekenaars van dit dreigement het recht op de plaats van voorz. en secretaris der afd. Zwolle te kunnen motiveren.

De leden onzer afd., welke een andere meening omtrent discipline en zelfbeschikkingsrecht toegedaan zijn en daarmede het z.g.n. royement van zes leden door het P. B. alsmede het aanwijzen door het P. B. van plaatsvervangende bestuursleden als onrechtmatig en toelaatbaar achten, verklaren dit door ondertekening van dit stuk.

Was getekend:

P. WILLEMS	M. BRUINS
T. AGTER	G. BRUINS
T. AGTER-NEKKERS	G. D. JORDENS
A. B. VIEHOFF—	HOETINK
COERMANS	B. HENDRIKSEN.
J. KLOOSTER	H. v. ROSSEM
J. VALK	S. v. DOORN—
W. J. SCHEFFER	MASSELING
J. TEEKEN	B. SNOEK

De strijd der Mijnarbeiders in Engeland.

Gedurende drie maanden stonden 1 miljoen tweehonderd duizend man in strijd tegen de bezitters van de mijnen, gesteund door den sterken arm van den Staat. Het ging tegen een loonsverlaging van ongeveer 50 procent.

Het liberaal imperialistisch blad „The New Statesman” wist te betoogen in het nummer van 9 April „dat de loonen welke de mijnwerkers in Somersetshire en Gloucestershire worden aangeboden verre zijn beneden elk erkend minimum van den levensstandaard en beneden de kosten van levensonderhoud zooals die berekend wordt in een *armenhuus*.”

In Zuid-Wales waar de mijnwerkers in de meest gevaarlijke omstandigheden werkzaam zijn, moeten de arbeiders een loon aanvaarden, wat vergeleken bij voor den oorlog ongeveer gelijk is aan 22 shillings (1 shilling is f 0.60) per week.

En deze nieuwe voorwaarden moeten aanvaard worden binnen eenige dagen, in den vorm van een ultimatum.”

De mijnarbeiders stonden als één man in den kamp tegen de loonsverlaging.

Het drievoudig verbond van Transportarbeiders en het personeel in dienst van den spoorwegen en de mijnwerkers gevormd, zou bijspringen.

De leiders van eerstgenoemde categorie waren zelf in onderhandeling omtrent een loonsverlaging. Het was dus onmogelijk nadat de vereniging eenmaal een verlaging van loon had aanvaard, zou kunnen bijspringen met een solidariteitsstaking aan de mijnwerkers. En zoo kwam van hulp niets van dien kant. De spoorwegarbeiders wimpelden ook af en daarmee was het drievoudige verbond een lijk.

De massa geheel beheerscht door het I. V. V. belichaamd in een zijner grootste secties, n.l. Engeland, liet de mijnwerkers in den steek, pleegde verraad. Het lichaam, waar volgens Moskou, cellen in moeten worden gevormd, stond geheel aan den kant der regering en de werkgevers.

Bedenkt men nog dat de Deutsche mijnwerkersleiders de kolen lieten leveren, bepaald door het vredesverdrag van Versailles, de z.g. vergoedingen voor geleden schade, in den vorm van waren aan Frankrijk en Engeland, dan begrijpt men dat Deutsche kolen, de Engelsche bourgeoisie hielpen, in den strijd tegen de arbeiders in eigen land.

Deze vuile onderkruipersdiensten van de vakverenigingsleiders aan het wereldbeheersche Engelsche Imperium roepen om wraak.

Engelsche en Deutsche vakverenigingsleiders deden elk in eigen land dit schandelijk verraderswerk. En de massa, geestelijk en financieel afhankelijk van de ideëen der leiders en de door hen beheerschte vakverenigingskassen, liet dit natuurlijk toe.

De Engelsche arbeidersverenigingen die in ons land steeds zoo zijn opgehield door de Tribune en gesteld als beter tegenover de Deutsche, waren evenmin deugdelijk voor een klassenstrijd.

De beroepsvereniging, de vakvereniging, bleek een volkomen ondeugdelijk wapen tegen het kapitaal in Engeland, gelijk dit eveneens bleek in den strijd om de macht na November 1918 in Duitschland.

De economische strijd moet konsekvent gestreden noodzakelijk worden een strijd om de macht, dus tegen den Staat. Een organisatie die dat zal kunnen, moet wortelen in het bedrijf en alle arbeiders in het bedrijf kunnen omvatten.

Deze organisaties moeten geheel in communistischen geest worden geleid, en niet door de gedachte aan kleine verbeteringen worden beheerscht. Dus geen leidersorganisaties zijn, verdeeld volgens den grondslag van het beroep. Zij moet als klasse in verbinding met de politieke partij, die niet op parlementairen grondslag werkt, de communistische partij, optreden voor de verovering der geheele macht. Deze strijd om de macht voeren nog de syndicalisten — in enkele Romaansche landen zijn ze wat wild — in Duitschland, Frankrijk en Nederland, nog het I. V. V. Zij ontwijken dien strijd.

Als vakverenigingen werken ze geheel binnen het kapitalisme, die doordat ze de massa beheerschen, een steun zijn van het kapitaal, van den staat. In dit teken stond ook de strijd der mijnwerkers. De leiders der mijnwerkers hebben deze strijd niet gewild, door trucs, door een bepaalde manier van stemmen, is de strijd afgebroken, op een moment toen nog niet gewild door de mijnwerkers.

Deslappe „beweging” der z.g. workerscommittees staat nog geheel op den grondslag der vakvereniging, feitelijk zijn het cellen. Ook deze kennen de oorzaak der nederlaag niet.

De oorzaken van de nederlaag der Engelsche mijnwerkers, het verraad van het drievoudig verbond, zijn de vakverenigingen zelve. Ze zijn ondeugdelijk als reformistische beroepsverenigingen om den revolutionairen strijd om de macht te voeren.

Zonder een revolutionairen machtsstrijd van alle arbeiders tot de uiterste konsekventies doorgevoerd, was de strijd der Engelsche mijnwerkers niet te winnen.

De strijd der Engelsche mijnwerkers kon alleen zijn een strijd om de macht. De vakverenigingen zijn overal voor opbouw, dus voor het kapitalisme, juist nu het kapitaal over de heele wereld zwak staat, opbouw is hier gelijkluidend met loonsverlaging, met sabotage van den konsekwenten strijd.

Als massatemmers zijn de leiders der vakbonden de stevigste steunpilaren van den staat, dus politieke waakhonden van de brandkast.

Alleen door communistische propaganda voor algemeene Arbeidersverenigingen onder de massa kan dit veranderen, ook in Engeland. Welke schuld Moskou treft met zijn „cellen-taktiek” zullen wij op een anderen keer aantoonen, juist met het oog op Engeland en den mijnwerkersstrijd.

AAN DE ABONNEES!

Wij verzonden reeds de kwitanties voor de lopende jaargang. De abonnees hebben bij de verschijning van dit nummer daarvan reeds zeven nummers ontvangen. De prijs moesten wij een weinig verhogen. De portkosten zijn verhoogd, de inningskosten voor postkwitanties eveneens. Een jaar abonnementsgeld bedraagt f 1.40. Een halfjaar f 0.75. Het abonnement is bij vooruitbetaling. Men legge het geld dus, gereed om bij aanbidding het bedrag waarover wordt beschikt, te voldoen. DE ADMINISTRATIE.